

כל העולם מחפש את קימחי — דפנה ברק מצאה אותו! קימחי אינו בורח!

הדוקטור דויד קימחי התעורר משנתו הערבה במלון הילטון בניו-יורק. על הקו החי עיתונאים נרגשים. הוא ממה נואשות: אבל אני לא דויד קימחי הדואר!

דויד קימחי. הדואר נעלם. קימחי, מבכיל משרד-הדואר הישראלי לשעבר, לפני כן איש בכיר במוסד לכינון, היה מעורב במכירת הנשק הישראלי האמריקאי לאיראן. הנשק האמריקאי המיוחד, הבודק פרשה זו, גילה שקימחי שהיה בארצות-הברית, והוציא נגדו פקודת-העצרה ממסלתי ישראל מחתה, וצדה-האבאה בוטל זמנית. עד להגלטה נוספת, לקימחי הותר לצאת בתנאים מתונים ארצות-הברית. אבל הוא לא יצא.

היכן הוא? עשרות עיתונאים חיפשו אחריו בקדחתנות. הם לא מצאו אותו.

ביום השני בלילה (שנית אתר-הצהרתיים לפי שעות ניו-יורק) דיברתי עם קימחי מלי מניית בבית-המלון שלו. על פי בקשתו אני ניה מנגלה היכן הוא שדחה, ואיני מביאה ציף מוזת מדבריו.

לכאורה, היתה נסיעתו של קימחי לארצות-הברית הרפתקנית, ואף טיפסית במקצת. אבל התמנה הר מיתית היא שונה:

ראשית — שום גורם, רשמי לא התיד אתו שיש סיכון בכניסתו לארצות-הברית. קימחי הודיע לכמה גורמים שהוא מתעתד לנסוע. איש מהם לא נזעק ולא ניה להעצור כעוד. איש לא הביא לדיעודם באיזה שלב נמצא המשאומתן בין הישת לאמריקאים לתחקר את יעקב נימרודי, אל שווימר, ודוד קימחי ועמיתם ניה, לבין סירובה של ישראל לאפשר זאת.

בכל זאת לקח קימחי בחשבון את כל האפשרויות הכרוכות במצב נוסע בידוע שמשוה עלול לקחת. נתיב זה הפתיע שפקדה אותו כשקיבל את צד ההבאה, ראה קימחי גם תועלת בתפתוחות האחד רונות.

בתוצאה מההסדר שהושג בעניינו, הוא יוכל עתה להיכנס ולצאת בחופשיות נמר רה מארצות-הברית.

עבודתו של קימחי כרוכה בנסיעות ברחבי-העולם, ובפרט ברחבי ארצות-הברית. ההימנעות מכניסה לי ארצות-הברית היתה מעמידה אותו לפני בעייה. על פי השקפתו זה היה עלול להתפרש כאקט של כריחה, או כהתנגדות של אדם שמצופו אינו נקי.

קימחי תפקד בפרשת-הנשק האיראני במסגרת תפקידו דאו, כמנכ"ל משרד-החוץ, ועל פי הנחיות הממשלה. מוכן שאינו חש שעשה אישונה מעשה בלתי-יכשר. אם כן, מדוע עליו לברוח? לולא קרה מה שקרה, היתה ארצות-הברית נעולה לפניו, כשם שהמיליארדר הסעודי ערדאן חאשוקג'י נמנע מלהיכנס לשם. על פי עצת פרקליטו, קנת ביאלקין.

באשר לסכנה הכרוכה בהרפתקה האמריקאית של קימחי: אין אמת בפרסומים, כאילו היה צפוי קימחי לתקופת-מעצר אילו סירב להיענות להזמנה האמריקאית להיחקר בפרשה. קימחי מתייעץ עם עוררדין אמריקאי, ואפשרות המעצר לא היתה ממשית כלל וכלל.

קימחי, נימרודי ושווימר משתוקקים להיער לפני הוצעה האמריקאית, החוקרת את הפרשה, וזועמים עליכך שממשלת-ישראל מונעת את מהם.

הם מרגישים שמדיניות זאת נועדה למנוע במיוחד את ערותו של עמיתם ניה, השותק במשך חודשים מאו פיצון הפרשה.

השלושה רתחו גם על נסיונה של המזד שלה לחבר ביחד את עדויותיהם ועדותו של ניה בפרשה, ולהפכו לגירסה לאומנית.

קימחי וראי לא היה מעיד, גם אילו נאלץ להתייצב לפני ועדת-החקונגס, מפני שהוא אזרח ישראלי מ' מושמע. אולם אין הוא מסתיר את רצונו העז לדבר באוזני הגופים החוקרים את הפרשה בארצות-הברית. כשני חבריו (שווימר ונימרודי), הוא חש שאין לו מה להסתיר, ששתיקתו המאלצת עלולה ליצור רושם הפוך.

מדוע חררו האמריקאים בעיתוי הנוכחי כדי "לע' שות שרירים" לישראל בפרשה? כדי להפיל את ג'ון

פוינקסטר — היועץ האמריקאי לביטחון לאומי בעבר ואת סגן-אלוף אוליבר נורת' כדי ליצור תקדים נוח לזימונו של ניה למתן עדות? קימחי אינו מתחלק בלשונה, גם בשיחת-רקע, ומעדיף שאעלה השערות אלה בשמי.

כמישפחתו ניסו שלא להתייחס למה שאירע לא ב"הדמישפחה ואמרו: "אנחנו לא רוצים להיכנס בכלל לעניין הזה של להתחיל לפחד..." בכל זאת, ניכרה בשיחתו עם ב"הדמישפחה איוו מתוחות סמויה. **המנכ"ל, בעל העבר העשיר בשרות ה' מוסד, לא פחד כלל. אין הוא מתחרט על הסיכון שלקח כשהגיע לארצות-הברית ב' מיסגרת "נסיעה פרטית".**

לא ידוע עדיין מתי ישוב ארצה, אם כי ודאי יסתובב על מידשאות הבית-הלכן בסביון, עת יחנן נימרודי את בתו סמדר ("מד"י) בעוד כשכועייהם. יכול בהחלט להיות שגם נימרודי ושוימר ייהנו מההפקה, שהושג בעניינו של קימחי, ויכללו להיכנס ולצאת מארצות-הברית כאוות-נפשם, ללא חשש שיעצרו או יוחמנו לחקירה, אם כי הכל יתכן ביחסי ישראל-ארצות-הברית בפרשות רגישות כמו פולארד ואיראן.

גם אם לא הוסר שום הסכם מפורש על ידי הוצאת צורה-הבאה, אין ספק שהיתה כאן הפרה של הבנה שהושגה בשיחות בעל-פה בין שתי המדינות.

לא ננבחי, לא מעלתי, לא לקחתי" — זהו המוטו המנחה את נימרודי, שווימר וקימחי. בתניעתם להעיר לפני האמריקאים על חלקם בפרשה, קימחי עצמו אמר למקורביו: אני שלם עם עצמי ועם מעשיי.

בעל זאת בחר להתחמק מאמצעי-התיקשורת, ש' שיחרו לכל מילה מפיו. מדוע? מישפחתו הסבירה: "הוא פשוט רוצה לנח..."

אני לא רגיל להתעסק עם אמצעי-התיק שורות. הסביר לי בכנות התנחשמותו ב' ניירורק, יכול להיות שאני ניזוק מזה, אבל בסדרה-כלל הדומית שלי היא לא עד כדי כך גרועה, נכון?"

מנגנון החושך

(המשך מעמוד 6)

שרות-הביטחון-הכללי לענות עצינים בצורה גופנית ונפשית, ולחשוט מהם הודאות. אלפי "אסירים ביטחוניים" הר רשעו על פי הודאות כאלה, שהתקבלו עלידי בתי-המשפט, למרות שבעלי-הם התכחשו להן וסיפרו סיפורים הדומים בכל לתיאורו של נפשו.

כמה אסירים ביטחוניים יישבו — ויושבים ברגע זה — בבתי-הכלא, על סמך הודאות כוזבות שנשפטו מהם? מה סיוושה הדבר לגבי כל מערכת החקירה והמישפט בישראל?

ושאלה מבניה: אילו היה קיים כישראל עונש-מוות, כמה אנשים היו כבר מוצאים להורג על פי הודאות-כוזב כאלה (ראה במדינה)?

מנגנון החושך

פרשת-נפשו באה בעיקבות פרשת-השב"כ, שנמהלך כידורה הודו ראשי השב"כ ברצה, בעדות-שקר ובהדחת-עדים, ואף טענו כי נהגו כך "ברשות ובסמכות".

פרשת נפשו אירעה בי-1980. פרשת השב"כ אירעה בי-1984. ברור כי נהגים נספדים אלה, המעידים על ריבוי עמק בשב"כ, אינם חדשים ואינם חדפעמיים. זוהי שיטה בסדר סית, נורמה שעל סיה פועלים ראשי השרות ואנשיהם מזה גנים רבות.

שום מדינת-חוק דמוקרטית אינה יכולה להתקיים כאשר יש בה שרות חשאי, הפועל על פי שיטות המקובלות במישטרים אפלים. אם לא ייעד טיהור יסודי בשב"כ, יהיה זה אסון למדינה.

יתכן כי השב"כ אינו עומד לכרו ליד תהום זו, אלפי ערכים סיפרו סיפורים על הטיפול בהם במוסדות המימשל הצבאי והמישטרה. ברור כי דרוש בדק בית כללי, החורג אף מתחומי השב"כ. המינימום הדרוש:

● העמרה לדין של כל המעורבים בפרשת נפשו, תוך פסילה עליהספ של כל רעיון של חנינה. ברור עתה כי מתן החנינה לראשי השב"כ עלידי נשיא-המדינה היה שערוריה, שפגעה בשליטון-החוק וביטיחון-המדינה.

● רדיוויה של כל המוקרים שבהם סביר להניח שהורשעו אנשים על סמך הודאות שנשכד לשיטות שהופעלו בפרשת-נפשו.

● חקירה יסודית של שיטות השב"כ, ללא טיוח והשתקה. לטובת ביטחון המדינה.

● טיהור צמרת השב"כ וכל מעורביו מאנשים המתאימים לשרות-הביטחון של צילה.

● חקיקת חוקי-שב"כ, שיס' דיר את מעמדו, אחריותו, פער לתו ושיטותיו של השב"כ, וכך את דרכי הפיקוח הממשלתי, הפרלמנטרי והמישפטי עליו.

היעדרו של חוק כזה הוא, אולי, שורש הרעה.

● ח"כ (דאז) אורי אבנרי תבע את חקיקתו של חוק כזה לפני קרוב ל-20 שנה. הצעה נדחתה מכל וכל עלידי כל ניגוי השליטון.

לפני יותר משלושים שנה טבע העולם הזה את המושג "מנגנון החושך", כשמצופו לשרות-הביטחון הכללי ולמוסד, שעצם קיומו הוכחש, ושאסור היה להוכיר את שמתיהם. השם גם נועד לציון שיטותיהם. מאז חלפו שנות-דור, והיה נדמה הפך עתה לשרות הראוי למדינת-חוק דמוקרטית. היתה זאת אשליה מסוכנת. פרשת האוטובוס ופרשת-נפשו מוכיחות כי היתה זאת טעות, וכי השרות קיים כאי שרעיות בלתי-אנושית בתוככי המדינה.

כמה אנשים עונו, הודו, הורשעו ונדרונו בדרך זו? כמה מהם עדיין נמקים בבתי-הסוהר של המדינה?

לקראת דוח ועדת-פולארד:

"המטרה היתה להרויח זמן כדי לטייח!"

מלקוחותיו — יגור וארב — לירי פרקליט נוסף מהשורה הראשונה — אמנון גולדנברג.

השלישיה המיקצועית (חנן בראון, אברהם שלום ורם כספי).

היכן הטעות שאחריה תרים הכל? מיזכרה-הבנה בין ארצות-הברית לבין ישראל, שניסח בספי ברצמבר 1985, כלל בין היתר שתי הודאות אופרטיביות, שעל פיהן אסור לאמריקאים לתשאל ישראלים בנוגע לשיטות-פעולה מיבצעיות.

יש ששהבטאו השבוע שהיה צריך לומר בפרשות לאמריקאים: נשתף איתכם פעולה, אבל עם צנזורה — עם כתמים לבנים. או — נשתף איתכם פעולה רק משלב הפעלתו של פולארד, ולא נחשוף את פרטי גיוסו (אביאם סלע, שחלקו נחשב אז לחוטר, לעומת מה שהתגלה מאוחר יותר).

בענין האמריקאים) והתירו את האמריקאים בהרגשה המרגיזה שרומו.

השבוע הסבירו כמה נוגעים בדבר שיש לנעוץ את הבניה באישיותו של אברהם שלום — גיבור פרשת-השב"כ — שהיה הסיד הדיווח-לא-דיווח, לדוח כדי לטייח, ולטייח כדי לדוח.

אשר למדינאים: יהיו מסקנות הוועדות אשר יהיו, הליכוד ימשיך לטעון שפרם אשם בכך שפולארד קיבל מאסר-עולם, מפני שהחליט לרצות את שרה-חוזק האמריקאי ג'ודג' שולץ, ואילו המערך ימשיך לטעון שגיוסו של פולארד בתקופת שילטונו של הליכוד היתה נכחית טירוף מוחלט (ראה הנדון).

כשלב גיוסו הפעלתו של פולארד כסבו סדגים אלה:

● ראש הלק"ם, רפי איתן, אלוך-מישנה אביאם סלע, יוסף יגור, הנספה הישראלי המדי בנירורק, איתן רביד, עמיתו בווינג' טו.

● אודית ארב, ששימשה כמ' זכיה במשאלה של רביד בווינג'טון. יגור רביד וארנ עלו לבותרות סתונת, בעיקבות המיכתב המפורסם ששיער פרקליטם, דויד ליבאי, לראש הממשלה יצחק שמיר. המיכתב גרם לקדחת-דיעודם, ובתומם הוכנסו השלושה מפני האפשרות שעדותיהם ייעדו לדיים אמריקאים.

● על רקע צורה-הבאה נגד דויד קימחי בפרשה אחרת — פר שות הנשק האיראני — קיבלה הישתו של ליבאי מישנה תרקי.

השלושה, שזכו בכינוי "הליכאיים", הסתירו בתגובת-שדרות גם את אביאם סלע (ועלידי פרקליטו היים בזק וגם את רפי איתן, מפני אפשרות כסא).

בתנאים כשקט-בשקט, חדל ליבאי לשמש כפרקליט בפרשה. ליבאי הגלים כך לקראת פירסום מסקנותיהן של שתי הוועדות. מכיוון שהעניין הצביר נסוג סביב הדרג המדיני, וכל מה שצפוי בתוצאה מפירסום המסקנות הוא ניגוח מילגתי נוסף ותו לא, יכול היה להווצו ניגור-אינטרסים בין ליכא, לתורה-כנסת הבכיר, שהחליט לבדכ במחונתה גם בפורום "סרינו" —

לבין ליכא, פרקליטם של אנשי הדרג המצועי, שמטכע-הדרכים מעוניינים שאשדות תתחלק בינם לבין הדרג הצבאי, ולא תיפול על שייכמם בלבד. לכן העביר ליבאי שניים

ין כל תועלת בשיטת-החקר רה של שתי הוועדות. הבס' רות את פרשת-פולארד. לא ניתן היה להגיע לקראת האמת בשיטה שבה אין כל עימת ואימת בין הגירסות השד נגוד, בלשון הדיפה זאת התבטא יוסי יגור, מפעלו הישר של יגזנת פר לאד. כשהופיע לפני ועדת חסכ שטריינצור (הועדה המורכבת מיהד שע וטונסטרטיין מצבני צוח).

יגור דרש כל העז את הקמתה של ועדת-חקירה בראשות שופט בית המישפט העליון, שם יוכלו כל הוגר עם ברבר להופיע עם פרקליטיהם. ליי מעעילי של פולארד אין אינטרס להסל השבנות עם הדרג המדיני. הוא חש כי לו אר שית אין רבר והצידבר להס' תור, ולא יכולות להיות מעונות כלפיו וכלפי שאר המקורבים בהפעלת פולארד שפעלו תוד תיו — איתן רביד ועירית ארב.

יגור אמנם חושש שהיה ניסוח להסל כמה שיותר על הדרג המצועי, אך לא היה מתח נימים הסתונים לקראת פירסום שני הדוחות בפרשה. את יחסו לתפתוחות ניתן להסיר יותר כסקנות לגבי מימצאי-הוועדות.

סקנות הסתייגות, שאותה הביע בקול על דרך עבודת הוועדות. לבן אין לצפת, לדעתו, לתגלית השבנות.

אין אישום!

עוד הבל מצפים מה שטעות לשעת-האפט — פירסום הסכ קנות של ועדת-אבן ועדת חסכ שטריינצור — ומתחילים בהעבר חיות פוליטיות בטמס פרסום רבר. הלו כמה התפתוחות בדרגים המצועים, הקשורים לפרשה.